

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelky společnosti **V. a. s.r.o.**, zastoupené Mgr. Evou Oncirkovou, advokátkou se sídlem v Karlových Varech, Dr. Davida Bechera 23, za účasti **Ministerstva financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2005, č. j. 11 Ca 230/2005 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým tento soud odmítl její žalobu podanou proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále též „správní orgán“) ze dne 7. 7. 2005, č. j. 52/63 411/2005-522, jímž bylo rozhodnuto podle ust. § 5 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), o tom, že se deleguje místní příslušnost ke správě všech daní, s výjimkou daně z nemovitostí, daně z převodu nemovitostí, daně dědické a daně darovací, stěžovatelky spravovaných Finančním úřadem pro Prahu 1 na Finanční úřad v Toužimi s účinností od 1. 9. 2005.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvedla důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka spatřuje vady usnesení v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Podle stěžovatelky nezákonnost tkví v nesprávném závěru soudu, že v daném případě je rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daně podle ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků vyloučeno ze soudního přezkoumání v rámci kompetenčních výluk ve smyslu ust. § 70 písm. c) s. ř. s. Stěžovatelka dále namítá, že v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daně, byly porušeny zásady daňového řízení, konkrétně zásada projednací definovaná v ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, a proto tyto podstatné vady zakládají nezákonnost rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla zrušení napadeného usnesení městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 2. 3. 2006, v němž zdůraznil, že se ztotožňuje se závěrem Městského soudu v Praze, obsaženém v napadeném usnesení, což dokládá i jeho postoj k otázce vyloučení rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daně ze soudního přezkoumání podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s., neboť tento je založen na stejných právních argumentech, jaké užil městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí. Ve vztahu k námitce stěžovatelky, týkající se tvrzeného porušení zásady daňového řízení obsažené v ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, uvedl, že výše zmíněná zásada se uplatňuje v plném rozsahu až ve fázi řízení, kdy je rozhodováno o stanovení daně a jejím vybírání. Protože rozhodnutím o delegaci místní příslušnosti ke správě daně bylo pouze činěno opatření, které slouží k rychlejšímu a hospodárnějšímu vedení řízení, nepředurčuje toto rozhodnutí nijak budoucí stanovení daně; zároveň nic nebrání tomu, aby daňový subjekt podal návrh na delegaci místní příslušnosti na původně místně příslušný finanční úřad. Z uvedených důvodů správní orgán navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Dle ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy.

Dle ust. § 5 odst. 3 citovaného zákona na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správci daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením

odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Dle ust. § 68 písm. e) citovaného zákona žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Dle ust. § 70 písm. c) citovaného zákona ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Zásadní stížní námitkou stěžovatelky je její nesouhlas s posouzením právní otázky, zda-li je rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daně podle ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků vyloučeno ze soudního přezkoumání podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Městského soudu v Praze.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že soud učinil nesprávný závěr o tom, že rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daně podle ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků je vyloučeno ze soudního přezkoumání v rámci kompetenčních výluk ve smyslu ust. § 70 písm. c) s. ř. s. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že rozhodnutí správního orgánu není možné kvalifikovat jako rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem, neboť má pro daňový subjekt (stěžovatelku) dopady i v oblasti, která vyvěrá z hmotného práva. Stěžovatelka dále namítá, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo podstatnou vadou, která je důvodem pro vyslovení nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Podle jejího názoru nebyla v předmětném řízení dodržena zásada projednací, definovaná v ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Dle této zásady měl správní orgán informovat daňový subjekt (stěžovatelku), že zahájil řízení o změně místní příslušnosti ke správě daně podle ust. § 5 odst. 3 citovaného zákona a měl ji seznámit s důvody, které podle citovaného ustanovení považuje za opodstatňující pro případnou delegaci místní příslušnosti. Protože jen na základě takového postupu se mohla stěžovatelka ve věci samé kvalifikovaně vyjádřit a eventuálně navrhnout důkazy, které by tyto případné důvody vyvracely. Ostatně důvody, které správní orgán vedly k vydání rozhodnutí, jí nejsou dodnes známy, neboť rozhodnutí nebylo v souladu s ust. § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků ani odůvodněno. Postup Finančního úřadu v Toužimi považuje stěžovatelka za šikanózní zneužití pravomocí správce daně a uvádí, že se nejedná o první případ nezákonného postupu tohoto finančního úřadu. S ohledem na výše uvedené nelze v jednání správního orgánu spatřovat jen porušení zákona o správě daní a poplatků, ale rovněž i čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť ze strany správního orgánu došlo k porušení „stanoveného postupu“ upraveného v ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Proto navrhla zrušení usnesení městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s námitkou stěžovatelky týkající se vyloučení rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti ke správě daně podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkoumání a v této věci považuje za nezbytné uvést, že účelem institutu delegace místní příslušnosti ke správě daně je umožnit správním orgánům změnu obecně stanovené místní příslušnosti správce daně tehdy, pokud k takovému postupu shledají opodstatněný důvod. Tímto rozhodnutím se v žádném případě nerozhoduje o daňové povinnosti daňového subjektu, rovněž nejde o rozhodnutí, kterým se zakládají, mění nebo ruší práva a povinnosti tohoto subjektu ve sféře hmotného práva, či rozhodnutí, kterým se končí daňové řízení. Stěžovatelka nemůže být takovýmto rozhodnutím zkrácena na svých právech, protože se o žádných jejích právech nerozhoduje. Jedná se totiž o úkon, který nemá pro svého adresáta samostatný právní význam, pouze se jím upravují procesní podmínky pro realizaci daňového řízení, konkrétně otázka,

který z finančních úřadů povede do budoucna daňová řízení týkající se delegovaných daní. V daném případě má Nejvyšší správní soud za to, že delegace místní příslušnosti ke správě daně dle ust. § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, byť pro ni citovaný zákon stanoví formu rozhodnutí, není rozhodnutím správního orgánu v materiálním smyslu, tedy rozhodnutím dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takové rozhodnutí samo o sobě nezasahuje do právní sféry jeho adresáta. Je tedy třeba uzavřít, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesní povahy, jímž se upravuje vedení řízení u správce daně ve smyslu ust. § 70 písm. c) s. ř. s. Ostatně tomu odpovídá i skutečnost, že zákon o správě daní a poplatků nepřipouští proti tomuto rozhodnutí žádný opravný prostředek. Městský soud proto nemohl postupovat jinak, než pro nepřípustnost správní žaloby odmítnout ve shodě s ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud bude mít stěžovatelka za to, že byla tímto úkonem zkrácena na svých právech způsobem, že to mělo za následek nezákonné stanovení její konkrétní daňové povinnosti, má vždy možnost uplatnit tuto námitku v žalobě proti takovému meritornímu rozhodnutí správce daně. V dalším Nejvyšší správní soud v této stížní námitce odkazuje na výstižné odůvodnění napadeného usnesení, s nímž se zcela ztotožňuje. Námitkou stěžovatelky týkající se porušení zásady daňového řízení uvedené v ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků a jejího ústavního práva zakotveného v čl. 36 Listiny se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť s ohledem na vyloučení předmětného rozhodnutí ze soudního přezkoumání podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. mu řešení této otázky nepřísluší.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost jako důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu